

Hogyan csináljam?

Gyorselemzés a gyakorlatban

Emlékeztek még arra, amikor kezdő grafológusként megkaptátok az első lehetőséget, hogy gyorselemzéseket készítsenek? Az öröm és a várakozás mellett biztosan felbukkant az aggodalom is: hogyan fogom csinálni? Eszembe jutnak-e a tanultak? El tudom-e olyan formában mondani azt, amit látok, hogy haszna is legyen? De jó lenne ehhez egy kis segítség, néhány instrukció! Természetesen én is átéltem ezt.

Cikkemmel a fiatal grafológusoknak szeretnék segíteni. Legyen ez egy gyors segítség a gyorselemzéshez. Arról írok, hogy *én* hogyan csinálom. Ez nem biztos, hogy *neked* is pont így lesz jó, de ha csak néhány ötlettel előrébb vagy, az már mindannyiunknak siker.

Körülmények

A gyorselemzés időtartamában és tartalmában is tömörített személyiségkép. Mégis, az idő rövidsége ellenére, a legfőbb cél változatlan. Segítsük önismerethez a duktort, egy lépéssel jutassuk tovább saját útján. Azért, hogy idáig eljuthassunk, kezdjük az elején, a *helyszínnel* szemben támasztott elvárásokkal. A szükséges intimitásnak biztosítottak kell lennie, hiszen ha túl mozgalmas, hangos a hely (ami egy rendezvényen nem ritka), akkor nehéz megfelelő írásmintát készíttetni, és később azt elemezni. A lehetőségekhez mérten próbáljunk csendesebb helyet keresni, ez megér akár néhány egyeztető telefon. A szervezők általában értékelik, ha mi pontosan megmondjuk (főleg előre) mire van szükségünk, hiszen ez az ő rendezvényük sikerét is elősegíti, és a munkájukat is megkönnyítjük vele.

Amit minden rendezvényre vinnünk kell: papírból A/4-es méret (négyzettrácsos, vonalas, sima), színes ceruza – a gyerekekre való tekintettel –, tollból is jó sok (fogyóeszköz), több színben, és nem árt, ha van balkezeseknek való is.

Elemzéskor a *székek elhelyezése* sem mellékes. A legjobb az átlósan vagy egymással szembeni elhelye-

zés, az egymás melletti csak vég-szükség esetén.

Még egy, számomra fontos dolog: a *telefon*. Amikor figyelmem kell az időre, igyekszem órát, és nem telefont használni. Zavaró a duktornak, hogy folyton a „telefonomat lesem”, úgy érezheti, hogy nem figyelek rá eléggé. A telefonhasználat kapcsolatban még csak annyit, hogy nagyon ritkán természetesen előfordul, hogy fontos hívást várok. Ilyenkor előre jelzem ezt. Nagyon kiábrándító lenne, hogy amikor kitárlkozok valaki előttem, a pillanatot megszakítva megkérném, hogy ugyan várjon már egy kicsit, mert nekem az ő íráselemzésénél sokkal fontosabb teendőm akadt.

Kit, mit elemezhetünk?

Az *etikai követelmények* közül csak néhányat említenék. Fontos hangsúlyoznunk a titoktartási kötelezettségünket. Megnyugtató a duktornak számára, s így könnyebben megnyílik, oldottabban sikerül beszélgetnünk vele.

Gyerekek esetében nehéz megállni, hogy ne segítsünk egy-egy rendezvényen, de sajnos, szülői beleegyezés hiányában nem tehetjük.

Rendkívüli eset, amikor nem a kézírás tulajdonosa mutat meg egy írást. Jelen nem lévőről nem nyilatkozom, még akkor sem, ha beleegyező, meghatalmazó nyilatkozatot mutatnak. Volt már ilyen kérés, nehéz a visszautasítás, de tudom, hogy a legjobb szándék mellett sem úgy adná tovább a hallottakat, amint én azt elmondtam. „Lefordítja” magában, és azt adja majd vissza, amit ő ért

belőle. És azután ebből baj lehet.

Elhunyt személyek kézírását sem elemzem rendezvényen, akkor sem, ha látszólag bizonyított a jogos örököség. Ez mindig sokkal nagyobb körültekintést igényel.

És még egy fontos etikai követelmény: nem diagnosztizálhatunk, semmilyen értelemben sem. Bármilyen súlyosabb fizikai, vagy lelki állapotra utaló jelet látunk, fontos a tapintat, az óvatosság. Ne kijelentsünk, inkább kérdezzünk, s azt is jól megfontoltan, nehogy kárt okozunk.

Milyen legyen az írásminta?

Ezzel el is érkeztem a *mintavételhez*. Előfordul (bár ritka), hogy a duktornak felkészült és hoz írásmintát. Ekkor is mindenképp íratok vele pár sort (természetesen aláírással), hogy meggyőződhessék arról, valóban a saját írásmintáját hozta-e.

*Helyszíni mintavétel*nél általában írásmintával és Koch-féle fatesztel dolgozom. (Nagyon kedvelem a Taraczközy-módszert is, így ha van idő rá, azt is felveszem.)

Előfordul, hogy a duktornak hirtelen nem is tudja, miről írhatna, ekkor felsorolok néhány egyszerű lehetőséget, amiből ő választhat, ha akar. A továbbiakban viszont hagyom dolgozni, a kérdéseire (ha vannak), egyszerű, és lehetőleg nagyon semleges választ adok: „ahogyan gondolja” vagy „ahogyan érzi”.

Megoszlanak a nézőpontok abban a tekintetben, hogy *másolt szöveg* szükséges-e, vagy sem. Azok közé tartozom, akik nem szeretik a másolást. Számos plusz információtól megfoszt minket. Amúgy sem túl sok

a rendelkezésre álló idő ahhoz, hogy ezekről könnyedén lemondhatnánk.

Így kezdhjük az elemzést

Mint minden elemzésnek, a gyors elemzésnek is felépítettnek kell lennie, tehát *szervezete* van. Fontos, hogy az idő rövidsége ellenére is kerek egészet alkosson.

A *bevezetés* valójában néhány perc csupán, de kihagyhatatlan. Ha elmarad, az olyan, mint egy bemutatkozás nélküli beszélgetés.

Megkapom az írásmintát, következik az adatfelvétel. Erről nagyon röviden mindig elmondom, miért szükséges, majd érdeklődöm, hogy mit tud a duktór a kézírás elemzéséről.

Ezek után, ha szükséges, mondom néhány mondatot a grafológiáról: egyszerűsített fogalmát, helyét a tudományok között, mi az, amit tud és mi az, amit nem (pl.: jósolni) a grafológia, mit jelent pontosan az, hogy gyors elemzés, a titoktartási kötelezettséget, stb. Mindig leszögezem, hogy a megállapításaimat az írás (és/vagy rajz) alapján teszem. Jártam már ugyanis úgy, hogy egy előttem ülő felsős fiú, akinek az iskolaválasztásban segítettem, körülbelül a negyedik mondatom után kihúzta magát, rám meredt, és felkiáltott: „Tetszett beszélni Kriszti néniel?” (Mármint az osztályfőnökével...)

A bevezető szakasz végén mindig felajánlom a kérdés lehetőségét, az addig elhangzottakkal, vagy a továbbiakkal kapcsolatban. Azt látom, hogy általában ettől kicsit oldottabbá válik a beszélgetés, amire szükség is van, hiszen nem kis lépés megmutatni valakinek az írásunkat, hogy mondjon véleményt rólunk. Ráadásul nekünk is nagyon hasznosak a kérdések az elemzés során. Visszajelzést kapunk egyrészt az illető saját személyiségével kapcsolatos vakfoltjáról, másrészt az érthetőségünkről is. Ha nem a megfelelő módon mondjuk el, amit közölni szeretnénk, akkor sajnos, nem érjük el a célunkat. Amit nem ért a duktór, az számára nem információ!

„Háromlábú szék”

Elérkeztünk az *elemzéshez*. Ez időtartamában a leghosszabb sza-

kasz. Ezt a részt egészen biztosan mindannyian nagyon másként oldjuk meg. Számomra elengedhetetlen egy markáns, nagyon egyéni jellemzővel való indítás. Amikor ezt sikerül megragadni, pillanatokon belül eloszlanak velem szemben a kétségek, ha esetleg voltak. A duktór érzi: itt valóban róla lesz szó. Az elemzésnek egyénre szabottnak kell lennie. Ha az általánosságok szintjén maradunk, vagy azzal határosan, nem tudunk hatni, ráadásul a grafológia hasznosságát sem tudjuk megmutatni.

Az elemzés további felépítése a témától, a kérdéstől függ. Ha a kérdés a munka területe, akkor először a munkát érintő tudnivalókról beszéllek, és utána megkérdezem, hogy egy kicsit lehet-e a magánéletről. Az esetek 99%-ában igen a válasz. Ha a magánélet a kérdés, akkor ugyanezzel a módszerrel próbálom érinteni a munka témáját is. Ennek magyarázata, hogy az alappilléreink: munka, párkapcsolat, család. Ha a háromlábú székünknek bármelyik lába eltér a többitől, a szék billegni fog, tehát lehetőség szerint egyik sem hagyható szó nélkül. Hogy mennyire mélyedünk el bizonyos területeken, azt meghatározza a rendelkezésre álló idő is. Amikor ebből nagyon kevés van, akkor igyekszem inkább átfogó képet adni, ha több, akkor jobban rá tudom irányítani a reflektort egy-egy részre.

Amikor nincs konkrét kérdés, egyénre szabottan, különböző mértékben érintem a klasszikus szerkezeti részeket: önmagához való viszony, másokhoz való viszony, érzelmi élet, mentális jellemzők, energiák, munka, motivációk, ösztönterület (megkérdezem, hogy lehet-e), és a traumajelek.

A kellő pillanatban

A traumajelek feltárása az egyik legkényesebb kérdés. Megoszlanak a nézetek arról, hogy kell-e bolygatni egyáltalán ezt a témát. Fokozott óvatossággal, de igyekszem megteremteni a lehetőséget, hogy beszélhessen róla, az, aki szeretne. Sajnos, a legtöbb rendezvényen például olyan nő is kerül elem, akit zaklattak, és aki

azelőtt még soha, senkinek sem beszélt erről, mert szégyellte, és nem tudta, hogyan lehetne elmondani (és főként: kinek) egy ilyen történetet. Látszik, hogy ez akadályt jelent az életében. Tapasztalatom szerint a legtöbben szabadulnának ettől a titoktól. S bár nincs hatásköröm terápiás eljáráshoz, megállapítani, feltárni van lehetőségem, ha a duktór partner ebben.

Természetesen más traumajelek is előfordulnak, nemcsak az ösztön-szférát érintőek, ilyen esetekben is igyekszem ezt a stratégiát követni. Abban, hogy tudunk-e segíteni az adott esetben, nagy szerepe van az időzítésnek és a tapintatnak. Nem ronthatok ajtóstul a házba, hiába „ordít” a jel, ki kell várnom a kellő pillanatot – ha ezt nem tudom megtenni, vagy ha elszalasztom, akkor magába zárkozhat, vagy meg sem nyílik a duktór. Túl későn azért sem érinthetem a témát, mert akkor esetleg nem marad elég idő arra, hogy elmondhassa azt, amit szeretne...

Sarkalatos pontok

Ezzel elérkeztünk a *befejezéshez*, mely a legrövidebb szakasz, ám nélkülözhetetlen. Ennek során néhány mondatban összegzem az elhangzottakat. Mivel sok információt közlök az elemzés során, segít, ha kiemelem a sarkalatos pontokat, majd egy biztató zárómondatral fejezem be a beszélgetést.

Mindezekon kívül, talán még annyit tennék hozzá az itt leírtakhoz, hogy igyekszem nem elfelejteni: aki megtisztel azzal, hogy az írását megnézhetem, az a lelkét adja a kezembe, ehhez méltóan kell bánnom vele – elfogadni úgy, ahogy van, és olyan tükröt tartani elé, hogy még elbírja, amit benne lát.

Végezetül sok sikert kívánok nektek a gyors elemzésekhez, és legalább annyi örömet, mint amennyit én találok benne!

Bánszki Ildikó

(Jelen cikk a szerző Grafológusok és Írásszakértők Országos Szövetségének 2014. májusi gyűlésén elhangzott előadásának kivonata.)